

Poštovani urednici i čitaoci,

Neformalno udruženje „**Stanari Terazijske terase**“, koje okuplja vlasnike objekata i zemljišta na prostoru između Ulice Gavrila Principa i Kraljice Natalije, najoštrije demantuje navode iz više medijskih tekstova i priloga u kojima se naše kuće nazivaju „**starim trošnim objektima**“.

Ovakvo nekritičko izveštavanje stvara pogrešnu i uvredljivu sliku o našim domovima i građanima koji u njima žive. Takvi navodi predstavljaju oblik javnog poniženja i doprinose narativu kojim se opravdava oduzimanje privatne imovine pod izgovorom „modernizacije“ i „napretka“.

1. Naši domovi su kulturna baština, a ne ruševine

Zgrade i dvorišta na Terazijskoj padini deo su **prve urbane celine Beograda**, nastale ukazom kneza Miloša Obrenovića.

Više objekata na ovom području ima **rešenja Zavoda za zaštitu spomenika kulture grada Beograda** o prethodnoj zaštiti. Među njima je i zgrada u **Ulici Gavrila Principa 41** (rešenje br. 050141 od 14. 02. 2005), koja pripada celini „Stari Beograd“ i uživa **prethodnu zaštitu kao kulturno dobro**.

Fasada ove zgrade, obnovljena 2010. godine sredstvima samih vlasnika, svedoči o lepoti arhitekture Beograda s početka 20. veka.

Zapuštenost pojedinih parcela u ovom delu grada nije posledica „trošnosti“ objekata, već **višedecenijskog nemara gradske uprave iz različitih oblasti u vezi sa stanovanjem i gradnjom**. Stambene zajednice su u više navrata konkurisale za projekte obnove fasada raspisane od strane lokalne samouprave, međutim uvek su ostale bez odgovora. Primer da sa malo investicije sve može da izgleda bolje i lepše i je i Karađorđeva ulica kojoj je obnovom fasada vraćen stari sjaj.

2. Grad je sam izazvao propadanje lokala

Navodi da su lokali u Ulici Gavrila Principa napušteni netačni su i zlonamerni.

Grad Beograd je još na početku najavljenog projekta tunela otkazao ugovore o zakupu lokalima u svom vlasništvu, dok su se zakupci iz privatnih objekata povukli zbog stalnih najava rušenja.

Time su **vlasnici pretrpeli višegodišnju materijalnu štetu**, jer su ostali bez prihoda i mogućnosti da izdaju svoje lokale, a istovremeno i dalje uredno plaćaju **najviši porez na imovinu u Srbiji**, s obzirom na vrednost lokacije.

3. Ne tražimo milostinju, već pravdu i dostojanstvo

Već šest godina živimo pod pritiskom neizvesnosti i pretnji eksproprijacijom.

Tokom postupaka suočavali smo se sa **ponudama od 1.500 evra po kvadratu**, što je apsolutno neprihvatljivo i predstavlja **uvredu za građane Beograda**.

Čak i kada su te procene kasnije korigovane na 3.000 evra po kvadratu, to je i dalje **daleko ispod stvarne tržišne vrednosti**.

Ako se nekome ponudi 3.000 evra po kvadratu, a kvadrat u okolnim zgradama košta 4.000–5.000 evra, jasno je da s tom naknadom **ne može da ostane u svom komšiluku**, niti da kupi adekvatnu nekretninu u istom delu grada. Svaki građanin Srbije će razumeti našu želju da

nastavimo da živimo u istom kraju u kom su nam deca i preci porasli, gde nas prodavci i komšije znaju i da je **DOM životna zajednica, a ne samo lokacija.**

4. Javnost se dovodi u zabludu

U pojedinim izveštajima se tvrdi da će eksproprijacijom biti obuhvaćeno „oko 50 porodica“. Istina je da samo u jednom dvorištu u Ulici Gavрила Principa živi **22 porodice**, dok je **ukupan broj domaćinstava koja bi bila pogođena rušenjem oko 170.**

Zbog toga ovaj problem nije marginalan i ne sme se tretirati kao urbanistički detalj.

Još važnije – javnost se ne obaveštava da **plan za tunel više ne postoji kao važeći dokument.** Plan iz 2019. godine, kojim je bila predviđena „tunelska veza Dunavske i Savske padine“, **ukinut je odlukom Skupštine grada Beograda u septembru 2024. godine.**

Novi plan, o kojem gradski funkcioneri govore, **još nije prošao javni uvid.**

Postupci eksproprijacije se i dalje vode po **ukinutom zakonu** – Zakonu o posebnim postupcima radi realizacije infrastrukturnih projekata, koji je osporavan jer je **značajno umanjio prava vlasnika u postupku eksproprijacije, a samim tim i fer naknadu.**

5. Dva plana za istu parcelu – zloupotreba javnog interesa

Za iste parcele koje su obuhvaćene planom za tunel, **usvojen je i plan proširenja projekta „Beograd na vodi“ (BGH20)**, što znači da postoje **dva plana za isto zemljište.**

Jedan predviđa tunel, a drugi – park iznad tunela u okviru „Beograda na vodi“.

Na taj način se javni interes koristi kao izgovor za privatne investicione planove koji će biti finansirani novcem građana Beograda.

U planskoj dokumentaciji je navedeno da će samo za potrebe privođenja zemljišta nameni (rušenje svih objekata od Gavрила Principa do Kraljice Natalije da bi umesto objekata bila zelena površina) građani Beograda platiti 250 miliona €.

Kada sve ovo stavite u narativ uklanjanja trošnih i loših objekata jasno vam je da ste svojim izveštavanjem učestovali u narativu koji nešto što je vrlo upitno želi da predstavi kao boljitak za Beograđane.

6. Naš zahtev

Neformalno udruženje „Stanari Teraziske terase“ (u procesu registracije) zahteva:

1. Da se prestane sa javnim etiketiranjem naših domova kao „trošnih“ i „neuslovnih“;
2. Da svi mediji koji su preneli sporne tvrdnje objave ovaj demanti u skladu sa **Zakonom o javnom informisanju i medijima (čl. 83–86)**;
3. Da se **obustavi svaka eksproprijacija** dok se ne donese novi, zakonit plan uz punu javnu raspravu i učešće građana;
4. Da se vlasnicima omogući pravična naknada koja obuhvata punu tržišnu vrednost nekretnine i realne troškove preseljenja.